



# Alice Finn Caspersens studentertale

**Taler**

Alice Finn Caspersen  
Student 2022

**Dato**

24. juni 2022

**Sted**

Odense Katedralskole

Inger Christensen skrev:

*De stiger op, planetens sommerfugle*

*som farvestøv fra jordens varme krop,*

*zinnober, okker, guld og fosforgule*

*en sværm af kemisk grundstof løftet op.*

Og det føler jeg på mange måder er os. Planetens sommerfugle.

Det at blive student er lidt ligesom at klækkes fra puppen. At bryde fri af vores silkespundne kokoner. Men selv når sommerfuglen er krybet ud, er den blød og sårbar og har stadig krøllede vinger, som skal foldes ud. Den skal lige nå at sunde sig, før den kan flyve afsted.

Det er ret vildt at stå her i dag sammen med alle jer. Der er sket meget i løbet af de sidste 2, 3, eller for mit vedkommende, 4 år på Odense Katedralskole. Mere end jeg overhovedet kan indkapsle på få minutter. Og hvis jeg skal være helt ærlig, så har jeg til tider været i tvivl, om jeg ville nå hertil. Nogle gange har det bare følt sig som om, at gymnasiet varede evigt. Og så på den anden side, kan jeg slet ikke finde ud af, hvor tiden er blevet af.

Vi har ligesom hele tiden vidst, hvad det næste skridt var. Efter vuggestuen, så børnehaven, efter børnehaven så folkeskolen, og så måske efterskole og så gymnasiet. Men nu står vi her og er færdige, uden at have et selvfølgelig svar på, hvad det næste skridt er. Med alle de skoleår i bagagen, men uden at føle at vi ved noget som helst om, hvordan det rigtigt er derude.

Vi har jo hele tiden haft en smuk skole og trygge rammer at vende tilbage til efter sommerferien. Og vores kære lærere og personale, hvem vi elsker og holder af. Som har støttet os og holdt hånden over os og ikke mindst passet på vores skole imens.

Hvem vi sommetider er irriterede på og frustrerede over, fordi vi er uenige med dem. Eller fordi, vi ikke forstår, hvorfor vi absolut skal lave den her feltundersøgelse ved Davinde sø og kigge efter små dyr og indholdet af nitrat i vandet. I regnvejr. Og uden at have sovet specielt godt.

Men nu ved vi altså ikke, hvad der skal ske. Vi skal bevæge os ud på dybt vand, vi skal folde vores krøllede vinger ud. Og det synes jeg, er megaskræmmende. Men også virkelig fedt. Og jeg glæder mig!

Måske ved man godt, hvad man skal, måske starter man direkte på studie efter ferien. Måske ved man, ca. hvad man skal, men det bliver nok også noget med en højskole og at backpacke i Asien, på et eller andet tidspunkt.

Måske aner man det seriøst bare ikke og har bare brug for 7 sabbatår til at finde ud af det.

Og det er alt sammen, helt okay. Så længe vi nyder tiden, nyder hinanden og har os selv med i det.

Vi stiger op, planetens sommerfugle. Vi flyver ud og spejler os i havets overflade.

Vi stiger op i nye højder. Så vi kan se det hele oppefra, og ane hvor små vi selv er, i den store sammenhæng.

Vi stiger op, for at mærke vinden og fornemme, hvad der er hvad.

Vi stiger op og forelsker os i lyset og varmen.

Vi stiger op og ud i verdens vanvid, uden at ane hvor vi lander.

Ud til alt det vi ikke ved. Ud til alt det vi skal lære selv. Ud til alt det vi ikke har kontrol over.

Vi stiger op, planetens sommerfugle. Først larve, så puppe, nu bevinget student.

Forskellige, flagrende, frit flyvende, fejlende, febrilske, feberramte, festende, fagre, fysiske, fuglelignende, fintfølede, forunderlige og farverige.

- så stiger vi op, som farvestøv fra jordens varme krop,

en sværm af kemisk grundstof løftet op, og flyver ud i verden i alle mulige retninger,

mens at vi ser livet an fra sommerfuglevingen.

Tak.

**Kilde**

Manuskript modtaget fra taler

**Kildetype**

Digitalt manuskript

**Tags**

Translokations-/dimissionstale

**URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/alice-finn-caspersens-studentertale-2022>